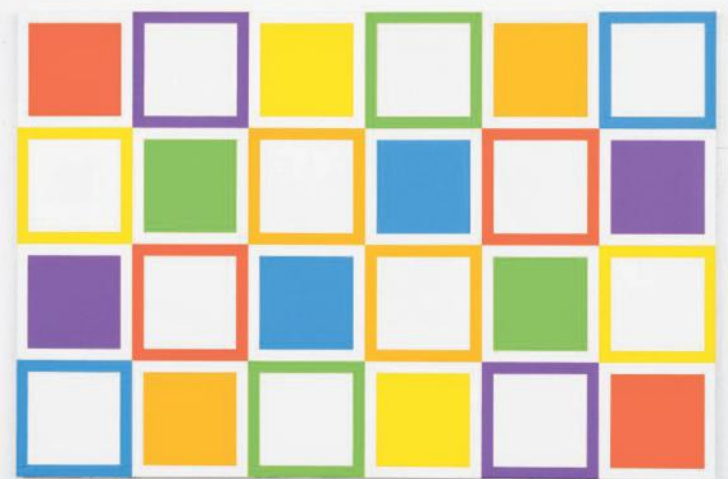
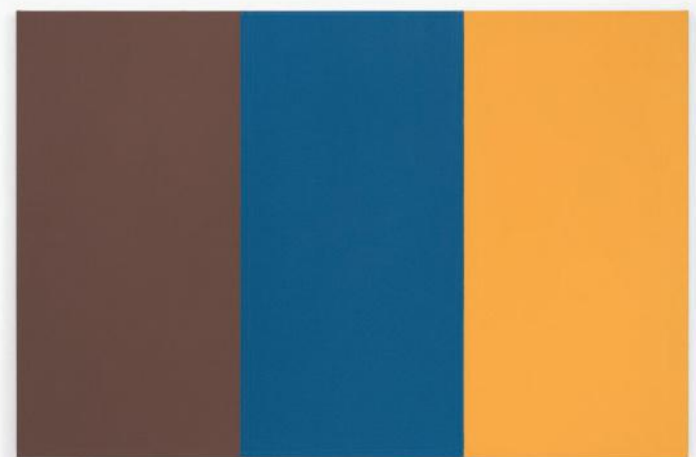

Steven Aalders, **Four Colours** (2), 2018.

Steven Aalders, **Screen** (Summer), 2015.

FOTO KRÖLLER MÜLLER

Steven Aalders, **View** (After Brueghel, February-March), 2019.

FOTO PETER COX/KRÖLLER MÜLLER

FOTO PETER COX/KRÖLLER MÜLLER

'Mijn werk gaat echt over schilderkunst'

INTERVIEW **STEVEN AALDERS** BEELDEND KUNSTENAAR Zijn abstracte schilderijen over de seizoenen hebben geen narratief. Maar zoals we met de aarde omgaan vindt schilder Steven Aalders (1959) waardeloos.

Door onze medewerker
Milo Vermeire

Het is goed als je de verandering van tijd, en daardoor ook de verandering van licht en kleur meemaakt. Dat is goed voor je mens-zijn", vertelt beeldend kunstenaar Steven Aalders als we in zijn atelier, een oude melkfabriek in hartje Amsterdam, zitten. De verandering van tijd, plek en licht ervoer Aalders zelf op zijn zestiende toen hij met zijn familie van de stad naar 's-Graveland in Het Gooi verhuisde. Ineens fietste hij elke dag door de bossen naar school en roeide hij 's zomers over de meren. „Het was een soort indringen van het bestaan. Een zintuiglijke klap waarmee je reuk, ogen en hele wezen geraakt werd.”

Ondanks dat hij al lang weer in de stad woont en werkt, is Aalders nog steeds gefascineerd door het natuurlijk landschap. Regelmatig wandelt hij in de bossen van zijn jeugd en elke zomer trekt hij naar het Griekse eiland Hydra om daar in de buitenlucht aquarellen te schetsen.

Hoewel Aalders inspiratie vindt in de grillige vormen van de natuur is er in zijn huidige solotentoonstelling *Seizoenen* in het Kröller-Müller Museum geen enkele organische vorm te vinden. In 1986 won hij de Koninklijke prijs voor de schilder-

kunst voor zijn toen nog figuratieve werk, maar sinds de jaren negentig maakt Aalders uitsluitend abstracte, geometrische composities met contrasterende kleurvlakken. „Op mijn zevenentwintigste bezocht ik een overzichtstentoonstelling van Donald Judd en dat was een eyeopener. Ik zag dat het abstracte werk niet saai en rationeel was, maar heel zinnelijk. Dus dat kon! Dat wees voor mij de richting aan.”

Verticale kleurbanen

Met zijn „gecondenseerde, simpele vorm” plaatst Aalders zichzelf in de traditie van de minimalisten en modernisten. „Mondriaan had een gereduceerde, abstracte, afgeleide vorm van de realiteit gevonden en ik ben daarop doorgegaan”, vertelt Aalders. „Maar die beeldtaal moet wel iets zeggen over de wereld waarin wij leven. De natuur is een romantisch idee waartoe ik me aangetrokken voel. Kijk naar het Kröller-Müller. Als je door dat toegankelijkheid komt, dan kom je daar in een enorme kathedraal van bomen. Dat maakt op mij heel veel indruk.”

Aalders ziet het museum op de Veluwe dan ook als een ideale plek voor zijn huidige tentoonstelling *Seizoenen*. Centraal binnen de tentoonstelling staat de serie *View*: zes werken die direct refereren naar de beroemde serie *De Seizoenen* van Pieter Bruegel de Oude uit 1565. Aalders zag drie

van de oorspronkelijk zes panelen in de zomer van 2018 in het Kunsthistorisches Museum Wien (twee andere panelen uit de serie hangen in New York en Praag, de 'Lente' is verloren gegaan). Hij besloot voor elk van de zes seizoenen (ingedeeld volgens het oude akkerbouwschema) een eigen werk te maken. Deze schilderijen kregen elk drie verticale kleurbanen. De middelste kleur is afgeleid uit de algemene kleurencirkel, met primaire en secundaire kleuren, en de twee zijbanen zijn direct afgeleid uit de panelen van Bruegel, zoals „het groengrijze van het ijs” en het „paarsbruine van het struikgewas”. Op deze wijze maakt Aalders een verticaal drieplan, zoals ook Bruegels landschappen verdeeld zijn in drie delen: een voorgrond, een vergezicht en een tussenplan. „Alsof je door twee coulissen heen kijkt, vandaar de titel *View*.”

Eeuwenoude traditie

De serie is volgens Aalders een registratie van het licht en van de intensiteit van de kleuren door het jaar heen. „Maar dan wel allemaal met een oud procedé gemaakt, dus met olieverf en in lagen opgebouwd. Ik koppel de modernistische vorm aan het traditionele concept van de seizoenen.” Daarmee refereert hij naar een eeuwenoude traditie van schilders die net als Bruegel het veranderende licht

van de seizoenen schilderen. „Bij Van Gogh zie je het bijvoorbeeld in de complementaire kleurparen.”

„Dat eerste jaar in dat dorp, in 's-Graveland, heb ik die hele cyclus van de seizoenen heel bewust meegemaakt. Dus dat staat echt in mijn hoofd gegrift. Hoe dat blad viel in de herfst. En de prachtige structuren op de grond van al die bladeren en de kleuren. Misschien heb ik het geïdealiseerd in mijn geheugen, maar voor mij is het een programma geworden van hoe de natuur goed is. Hoe het zou moeten zijn.”

Daarmee hekelt Aalders ook de vernieling van het landschap door menselijke nalatigheid en de opwarming van de aarde. Om daar wel vlug een disclaimer bij te geven: „Mijn werk gaat in eerste instantie echt over schilderkunst, het heeft geen narratief.

„Dat hele idee van series, tijd, cyclus en veranderend licht is een schilderkunstig thema wat me al langer bezighoudt en wat hier perfect geschikt voor was.” Dat is ook wat volgens Aalders het mooie is van abstracte kunst: „Je kunt je eigen ervaring en interpretatie erin lezen.”

Seizoenen is t/m 5 juni te zien in het Kröller-Müller Museum, Otterlo.

De tentoonstelling **Shadow** is t/m 22 januari te zien in Slewe Gallery, Amsterdam.

„Ik zag dat het abstracte werk niet saai en rationeel was, maar heel zinnelijk